

ALPER CANIGÜZ • Oğullar ve Rencide Ruhlar

ALPER CANIGÜZ 1969 yılında İstanbul'da doğmuştur. Okuma sevgisini babasına, yazma tutkusunu müzik kabiliyetinin olmayışına borçludur. Kahkahalarla ağlatan ve hıçkırıklarla güldüren kitapların yazarı olarak anılmayı isteyen Canıgüz, politik açıdan kendisini narsisizme yakın bulmaktadır. Diğer romanları: *Tatlı Rüyalar / psiko-absürd romantik komedi* (İletişim Yayınları, 2000), *Gizliajans* (İletişim Yayınları, 2008), *Cehennem Çiçeği* (April Yayıncılık, 2013) ve *Kan ve Gül* (April Yayıncılık, 2017).

İletişim Yayınları 965 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 134

ISBN-13: 978-975-05-0205-7

© 2004 İletişim Yayıncılık A. Ş. / 1. BASIM

1-24. Baskı 2004-2018, İstanbul

25. Baskı 2019, İstanbul

EDITÖRLER Can Soytemiz - Murat Gültekingil

KAPAK DESENİ ve TASARIMI Murat Yılmaz

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Serap Yeğen

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ALPER CANIGÜZ

Oğullar ve Rencide Ruhlar

bölümler

bir	olmak ve de olmamak.....	7
iki	ne güzel komşumuzdun sen Hicabi Amca.....	22
üç	ilahi adalet, ömürsün.....	37
dört	ofisteki sosyopat.....	48
beş	serin devlet.....	66
altı	her budist bir faşiste tapar.....	82
yedi	öçülerin öcü.....	96
sekiz	sineklerin tanrısı Leviathan'a karşı.....	110
dokuz	dünyanın merkezine yolculuk.....	131
on	gerçekler ve hakikatler.....	148
onbir	böyle uyurdu zerdüşt.....	157
oniki	kartallar kuantal uçar.....	180
onüç	mevlitte son tango.....	189
ondört	mesut ve mutabık.....	202

bir
olmak ve de olmamak

Beş yaş insanın en olgun çağıdır; sonra çürüme başlar.

Ben Alper Kamu, birkaç ay önce beş yaşına bastım. Doğum günüm yaklaşırken vaktimin büyük kısmını pencerenin önünde, dışarıdaki insanları izleyerek geçiriyordum. Hızlanarak, yavaşlayarak, türlü sesler çıkararak ve bir yerlere bakarak yaşayıp gidiyorlardı. Bir gün onlardan biri haline geleceğimi düşünmek beni hasta ediyordu. Ne yazık ki bundan kaçış yoktu. Zaman acımasızdı ve ben hızla yaşlanıyordum.

Hayatımdaki tek iyi şey artık anaokuluna gitmek zorunda olmayışımı. Zarardan kâr. Uzun süre annem ile babama anaokulunun bana göre bir yer olmadığını anlatmaya çalışmışım aslında. Bütün rasyonel dayanaklarıyla. Hiçbir işe yaramamıştı maalesef. İlla ki uykumda kan ter içinde tepinmek, servis minibüsü kapıya geldiğinde küçük çaplı bir sinir krizi geçirmek gibi yöntemlere başvurmam gerekecekti derdimi anlamaları için. Kepazelik. İnsanı kendinden utandırıyorlardı.

Aslında anaokuluna başlarken bu kurum hakkında iyi ya da kötü herhangi bir önyargıya sahip değildim. Ama talihsiz bir başlangıç yaptım işte. Müdire Hanım'la, sınıf öğret-

menimle ve yuvadaki diğer çocuklarla tek tek tokalaştıktan sonra kustum. Annem çok utandı ama sınıf öğretmenimiz anlayışlı davrandı. Anneme ilk gün biraz heyecan duymamın normal karşılanması gerektiğini, sık sık böyle şeyler yaşandığımı falan açıkladı. Keşke saçını öyle tuhaf bir biçimde topuz yapmasaydı. Belki o zaman ona ben de inana bilirdim.

Bir şey nasıl başlarsa öyle gidiyor. Bir türlü ısınamadım anaokuluna. Günün ilk kısmı, genellikle öğretmenimizin bize yazın ne yetişir, kışın ne pişer türü saçmasapan bilgiler vermesiyle geçiyordu. İşin kötüsü kadın katılımcı ders işleme metoduna kafayı takmıştı ve durmadan, açtığı can sıkıcı konular hakkında bir yorumda bulunmamızı bekliyordu. Bana bir şey soracak korkusuyla başımı önümden kaldırmıyordum. Bir de şarkı söyleme muhabbeti vardı. Repertuarımız, dünyanın en kötü müzisyenleri tarafından, eğitilebilir küçük embesiller için yazılmış bazı eserlerden oluşuyordu ve açıkçası sınıf arkadaşlarımdan müzikal yetenekleri heveslerinin çok altındaydı. Ben tabii ki süregiden kakofoniye katılmayı reddettiğim için, şarkının durak noktalarında öğretmen adımı bağırarak aklınca beni sanata teşvik ediyordu. Utancımdan yerin dibine geçecek gibi oluyordum. Benden, evde Shostakovich dinleyen benden, “kestane, gürgen, palamut” diye yırtınmam bekleniyordu. Neyse ki asosyallığım ve ara ara içimde kopan fırtınaları dışa vuran mimiklerim sayesinde öğretmen benim bir zihinsel özürlü olduğuma hükmetti de düştü yakamdan.

İki saatlik öğle uykusu da cehennem azabından farksızdı. Üç katlı bir ranzanın orta katına yerleştirilmiştim. Bir dakika bile uyuyamadım orada. Tepemdeki suntanın üzerinde bulup çıkardığım, benden başka kimsenin görmediği korkunç suratlarla bakışıp durduk beş ay boyunca. Ayrıca susuzluktan geberiyordum. Yatağımaza işemeyelim diye öğle-

den önce su vermiyorlardı çünkü. Herkes osura osura uyuyor, ben diri diri gömüldüğüm bu mezarda çile dolduruyordum. İki saat sonra öğretmen çingırağını sallayarak odaya girdiğinde gerinerek uyanıyormuş gibi yapıyordum.

Sonra çocukların en çok bayıldığı faaliyete, oyun oynamaya geliyordu sıra. Oyun odasının kapısı açılınca çocuklar gerçekten göz alıcı rengârenk tuğlalar, toplar, arabalar ve daha bir sürü oyuncakla dolu odaya saldırıyorlardı. Onlar kurtlarını dökerken sadece ben ve birkaç sersem kız, eliş masasının başına geçiyorduk. Öğretmen, biz sakin mi zaçlı öğrencilerine, takvim kâğıdından kolye yapımı zanaatını öğretmeye çalışıyordu. Anneler Günü yaklaşırken iki üç günlüğüne tüm sınıfın elışı dersine girmesi zorunlu tutuldu. Herkes annesine hediye olarak takvim kâğıdından kolye yapabilsin diye. Sonuçta kolye yapmayı kıvıramayan tek çocuk bendim. Tabii kimse yadırgamadı bu durumu. Öğretmen kendi yaptığı örnek kolyeyi verdi bana, aneme götürüyüm diye (sanıyorum bunu baştan planlamıştı) ama ben bu teklifi kesin bir dille geri çevirdim. Öğretmen de durumu tüm sınıfa ilan etme gereği duydu. “Arkadaşınız annesine hediye vermeyecekmiş çocuklar.” İşte o zaman ölmek istedim. Meseleyi daha fazla uzatmasın diye kaptım zimbirtıyı elinden. Kapadı çenesini sürtük.

Susuzluk problemimi annem ile babama açmıştım ve bunun üzerine onlar da gelip durumu Müdire Hanım’a bildirmişlerdi. Bunun üzerine Müdire Hanım ikinci kahvaltısındaki yarım bardaklık su hakkımın bir bardağa çıkarılmasını buyurdu. Maalesef bu yeni düzenleme, bana kendimi daha da kötü hissettirmekten başka işe yaramadı. Yemek masasının en dibinde, duvar kenarında oturuyordum ve bana uzatılan bu torpilli su bardağına uzanamıyordum bir türlü. Ben köşemde pısmış dururken, öğretmen bardağı cevval arkadaşlarımla elinden kurtarmaya çalışarak, “Çocuğum alsa-

na suyunu,” demek zorunda kalıyordu. Üstelik Allahın cezaları, hiç gerek yokken bisküvi istihkakımı da artırmışlardı. Herkese üç, bana beş bisküvi. “Çocuğum alsana tabağını!”

Her neyse. O cehennemde yaşadığım bir diğer olay var ki, onun yanında tüm bu anlattıklarımın ruhumda yarattığı hasar solda sıfır kalır. Oyun odasının bir köşesinde okulda ilgimi çeken tek şey duruyordu: Pırl pırl parlayan, siyah, kuyruklu bir piyano. Cuma akşamları, kafasına bir kutu jöle boca etmiş, hep aynı boktan takım elbiseyle gezen bir ibibik gelip, isteyen -ve ailesinin maddi durumu buna yeten- çocuklara iki saat piyano dersi veriyordu. Tabii benim işim olmazdı. Bir, ders ücreti çok yüksekti; iki, herif berbat piyano çalıyordu. Yine de, o harikulade aletin tuşlarına basmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Artık bu arzu bende nasıl bir saplantı haline gelmişse, bir gün öğle uykusu saatinde gizlice kalkıp oyun odasına girdim. Yavaşça piyanonun yanına sokulup, klavyeyi örten kapağı kaldırdım. Heyecandan donuma edecek gibiydim. Yüreğim gümbür gümbür çarpıyor, ellerim titriyordu. Parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim. Birileri gürültüye uyanmasın diye sadece bir tek tuşa basacaktım. Ya siyah olacaktı bu tuş, ya beyaz. Siyah. Tabii ki. Ruhum tekmelenmiş bir sokak köpeği gibi inledi odada “rediyezz” diye. Gözümünden bir damla yaş süzüldü. Sol gözümünden. O anda bir tıkırtı işitip arkama döndüm. Sınıf başkanı şişko, sadece çocuklarda görülebilecek türden sadist bir zevkle beni izliyordu. Dolma gibi parmaklarından birini bana doğru salladı. “Seni şikâyet edeceğim!” İstiyordu ki sefil bir yalan uydurmaya çalışayım, beni daha da çok sıkıştırabilsin. Ayıyı ittirip tuvalete kaçtım. Öğretmen konu hakkında bir şey söylemedi ama bildiğini gözlerinden okuyabiliyordum. Bir daha oraya ayak basmamaya yemin ettim. Sonra da, işte dediğim gibi, evdeki cinnet gösterileri falan.

Annem derhal başka bir anaokuluna gönderilmem fikrini ortaya attı. Babamla ikisi isteyken benim evde yalnız kalmamı istemiyordu. Nedense evdeki tüm ilaçları yutup kendimi öldüreceğim gibi tuhaf bir düşünceye kapılmıştı. Oysa kim böyle bir salaklık yapar ki? Kendini camdan aşağı atmak varken. Anneler böyledir zaten. Olur olmadık konularda evhamlanırlar. Evrimsel nedenlerle. Girmeyeceğim ayrıntıya. Babam ise, şu ya da bu anaokuluna gitmemin bir şeyi değiştirmeyeceği gerçeğini anlamış görünüyordu ve evde yalnız kalmamın herhangi bir problem yaratmayacağını savunuyordu. Kim bilir, belki içten içe anaokulu masrafindan kurtulmak da istiyordu. Ama bunun için ona hiç güvenmiyordum. Bir devlet memurunun eti ne budu ne? Çocuklarına işkence etmek için maaşının yarısını isteyen o iğrenç sömürgeci utansın. Bir de ona o maaşı layık görenler. Sonunda babam tartışmayı noktalayan ve kurtuluşumu müjdeleyen kararını açıkladı: “Ecdadımı sikerim ben anaokulunun!”

Evde ayak altında dolaşıp işime burnunu sokan insanlar yokken geçirdiğim sonraki iki üç hafta hayatımın en iyi günleriydi diyebilirim. Erkenden kalkıyor, kahvaltımı edip öğle yemeğine kadar kitap okuyordum. Dostoyevski, Oğuz Atay ve çerez niyetine de Nietzsche. (Şaka yapıyorum canım, sıkı adamdır Posbıyık. Korkaklığın insanı bu kadar yaratıcı kılması büyüleyici!) Öğleden sonralarımı ise ya sokakta arkadaşlara takılarak ya da divanın altında geçiriyordum. Böylece unutuyordum zamanı işte.

Sonra o doğum günü faciası yaşandı. Ben beş yaşına geldim diye oturmuş karalar bağlarken, bunu bir kutlama havasına soktukları için annemle babama fena bozulmuştum. Onları anlıyordum tabii. Kendilerince beni mutlu etmeye çalışıyorlardı ama biraz daha iyi düşünmeleri gerekmez miydi? Böyle küçük burjuva âdetlerinden nasıl tiksini-

diğimi belki bin kere söylemişimdir onlara. Netice itibarıyla yüzünü görmek istemeyeceğim ne kadar akraba, komşu ve tanıdık varsa bizim eve doluştu. Hepsi de hediye niyeti-ne bir sürü boktan şey getirmişti. Sadece hayatını bir askerlik şubesinin evrak kayıt odasında tüketen, annemin çocukluk arkadaşı Gönül Teyze'nin getirdiği Dallas Gold marka, makul bir şiddetle plastik mermiler atan tabanca hoşuma gitmişti. Tabancanın yanındaki püsküllü kılıf, kovboy şapkası ve şerif yıldızı falan maskaralıktı, o başka. Annem yarım ağızla mahalle arkadaşlarımı da çağırabileceğimi söylemişti ama tabii ki bu kepezeliği görsünler istemediğim için hiçbirine haber vermedim.

Gelenler arasında varlığından hoşnutluk duyabileceğim tek kişi Alev Abla'ydı. Bir blok yanda, bizimkine hemen bitişik dairede annesiyle birlikte oturan komşumuzdu Alev Abla. Anlaşıldığı kadarıyla anası Remziye Hanım, kocasını öbür tarafa postaladıktan sonra iyi saatte olsunlarla yakın ilişkiler içine girmişti. Bir sürü ahi gitmiş vahı kalmış herif, cinini çıkartmak, kurşun döktürmek için falan ziyaretine giderdi. Alev Abla yirmi yaşında vardı. Açık Öğretim'de okuyordu. İşletme. Ne işletecekse? Herhalde benim gibi ailesinin tek çocuğu olduğu için yakınlık duyuyordum ona. Belki bir de, sızılı gözlerinde hep yıldızlar kaydığı için. Bazen evlerinin balkonunda çiçekleriyle uğraşırken görürdüm onu. Yere gazete kâğıtları yayıp, üzerine bir çuval toprak dökerdi. Sonra envai çeşit bahçecilik ıvır zıvırıyla bunları saksılara doldurur, içlerine çiçek tohumları yerleştirirdi. O zaman ben de tesadüfen balkona çıkmış gibi yapardım. Konuşmaya başlardık. Okumayı severdi ama dandik kitaplar okurdu çoğunlukla. Bana *Pamuk Prenses*, *Hansel ile Gretel* falan gibi hep bildiğim, aptalca masallar anlatırdı. Ses etmezdim. Hoşuma giderdi bunları ondan dinlemek. Bir yandan da incecik parmaklarıyla çiçek tohumlarımı

saksılara gömüşünü izlerdim. Neyse. Romantizmden nefret ederim. Belki günün anlam ve öneminin yarattığı burukluktan, belki bu şaklabanca organizasyonun kahramanı olmaktan duyduğum utançtan, doğum günümde fazla sokulmadım yanına. O da yarım saat falan oturduktan sonra çekip gitti. Sanki ilgi göstersem farklı olacakmış gibi? O gidince ben büsbütün öfkelen dim ve bir köşeye çekilip somurtmaya başladım. Alev Abla'ya karşı zaafımı hayli başarıyla gizlediğimi düşünüyordum ama doğal eğilimlerimin sorumlusu olduğuna inandığım babam çakozlamıştı durumu anlaşılan. Bir ara yanıma gelip, "Eh, sen de Alev Ablan gibi okullu oluyorsun seneye," dedi. Uyanık. Aklınca durumdan istifade edip beni okula imrendirecekti. Ben bunun bizi büsbütün uzaklaştıracağını görmeyecek kadar aptaldım sanki.

Artık bunaltıdan patlama noktasına gelmişim ki, babamın müdürü Erdoğan Bey yanıma sokuldu. Kolormatik gözlükler takan, dudaklarıyla burnu arasında kendisine hiç yakışmayan incecik bir bıyık bulunan, bodur, boyunsuz bir dangalak. Babam nefret eder bu adamdan. Babamla aynı devlet dairesinde, ama başka bir kısımda çalışan annem davet etmişti herhalde onu. Annemin otoriteyle arası hep iyi olmuştur zaten. Aslında çalışanlarının davetlerine gitmeye gönül indirecek bir tip de ğildir Müdür Bey. Hastalık hastası anasının bir ay önceki çekap işini, teyzemin üniversite hastanesinde dekanlık yapan o ğlu sayesinde bedavaya getirmiş olmasa dünyada şerefle ndirmezdi bizi. Yılışıkça gülerek kafamı okşadı. "Söyle bakalım küçük, ne yapmayı düşünüyorsun büyüyünce?"

"Cehennemde çiçeklendirme yapmayı düşünüyorum."

Hemen çekti elini kafamdan. Defolup gitti sonra da başımdan. Nereden türediğini bilemediğim bir başka hıyarla muhabbete başladı bir köşede. Bu öteki hıyarın bir ahbabı da ne zamandır devlet memuru olmak istiyormuş ama

hep torpillileri aldıklarından sınavları kazanamıyormuş bir türlü falan. Bunları anlatırken iki lafının arasına bir yaranma sözcüğü sıkıştırmayı da ihmal etmiyordu tabii. Erdoğan Bey, kim bilir nasıl bir menfaat beklentisi içinde, kasım kasım kasılarak söz konusu geri zekâlı ahbabın adını soyadını aldı: Tuğrul Tanır. Midemi bulandırıyorlardı.

Ertesi gün öğlene kadar çıkamadım yatağımdan. Dünyayla yüzleşecek gücü bulamıyordum kendimde bir türlü. Derken saat bir sularında telefon uzun uzun çaldı ve ben de dayanamayarak cevap verdim. Arayan Hakan'dı; mahalledekiler arasında, annemin arkadaşlık etmeme hoş baktığı tek çocuk. İyi aile çocuğu. "Nasılsın?" diye sordu çekingen bir sesle.

"Yatıyordum."

"Yuh! Ben okuldan bir saat önce döndüm."

"İyi bok yedin." Hakan ilkokula başlamıştı ve vargücüyle okuma yazmayı sökmeye çalışıyordu. Yalnız, biraz mankafa olduğu için başaramıyordu bir türlü. Tahminime göre kendisini çalıştırmamı isteyecekti.

"Bize gelsene," dedi nitekim. "Annem çok güzel börek yaptı. Hem biraz da ders çalışırız belki..."

Karnım iyice acıkmıştı ve sofraya kurup kaldırmak zor geliyordu. Kabul ettim. Beş dakika sonra onlardaydım. Annesi abartılı bir neşeyle karşıladı beni. Oğluna yardım edeceğim ya.

"Haydi birlikte senin odana geçin Hakan. Ben çayımızla böreğinizi getiririm. Fazla ses etmeyin ama, kızı yeni uyuttum."

Hakan odaya girer girmez, kapağı açık bir kitap ile bir defter bulunan çalışma masasının başına geçti. "Çok zor bunlar yahu!"

Zor dediği şeye baktım. *Oya ile Kaya* adında bir kitap müsveddesi. Toplam sekiz sayfa. Her sayfanın üst yarısında Oya ile Kaya adlı bön çocukların göl başında, eşek sırtın-

da tasvir edildiği rengârenk resimler. Hemen altında da nal gibi harflerden oluşan beş altı satır yazı. “Ne ki bu?” diye sordum sıkıntıyla.

“Öğretmen ödev verdi. Sözcükleri hecelerine ayıracağız.”

“Niye annenden yardım istemiyorsun? Onun için fazla zor bir iş olmasa gerek.”

“Hiç vakti yok. Sürekli bebekle uğraşiyor,” dedi suratını ekşiterek. Üç ay önce doğan kız kardeşinden pek hoşlanmıyordu Hakan.

“Ben sözcükleri hecelerine ayırmayı bilmiyorum,” dedim. Gerçekten de bilmiyordum.

“Ulan amma yalancısın ha! O koca koca kitapları nasıl okuyorsun peki?”

“Okumayı biliyorum ama sözcük hecelemeği bilmiyorum, tamam mı?”

Büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Bana karşı çıkmak istediğini fark edebiliyordum ama zavallılık küçük bilgi dağarcığı içinde bunun için gereken malzemeleri bulamıyordu bir türlü. “Gözlerin çapak içinde,” dedi öfkeyle.

Kontrol ettim. Doğru söylüyordu. “Yüzümü yıkamadan çıktım evden...”

“Asla yüzünü yıkamadan çıkmamalısın dışarı.”

“Niyeymiş o?”

Ders verecek ya bana salak, atladı hemen. “Çünkü gece uyurken şeytan gelip insanın yüzünü yalar.”

“Nereden öğrendin bunu?”

“Öğretmen söyledi,” diye yanıtladı bir çalımla.

“Öğretmenin yanlış biliyor,” dedim. “Geceleri şeytan gelir gerçekten ama insanın yüzünü değil çukünü yalar.”

“Hadi ya!” İstemsizce elini pantolonunun önüne götürmüştü. Böyle de saftır. Ne desem inanır hemen.

“Tabii oğlum. Bazı akşamlar böyle acayip bir gıdıklanma falan hissetmiyor musun şeyinde?”

“Evet, evet... Oluyor öyle birşeyler.”

“Hah işte, bil ki o zaman şeytan faaliyette. Hemen kalkıp buz gibi suyun altına sokacaksın dalgayı.”

Sıkıntıyla içini çekti. Belli ki gıdıklandıkça kaşınmayı seviyordu eleman. O sıra annesi girdi içeri, elinde bir tepsiyle. Böreğin kokusu çok iştah açıcıydı. Hemen yumuldum önüme konan tabağa. “Elinize sağlık Nermin Teyze. Çok güzel olmuş.”

“Afiyet olsun yavrum. Nasıl? Güzel okuyor mu Hakan?”

“Çok,” dedim. “Bir sürü başka faydalı şey de öğrenmiş okulda.”

Aman ne keyiflendi kadın, anlatamam. “Merak etme. Seneye sen de öğreneceksin hepsini.”

“Evet.”

“Senin gibi akıllı bir çocuk daha da çok şey öğrenir hem...”

“Evet dedim,” diye bağırdım bıçağımın sapını masaya çarparak. Kabul ediyorum, aşırı bir tepkiydi. Ama işe yaradı. Susup, gözlerinde korkuya benzer bir ifadeyle odayı terk etti.

“Ödevimi bitirmezsem annem akşam sokağa salmaz beni,” dedi hâlâ böreğine dokunmadan duran Hakan mahzun mahzun. “Biliyorsun, akşama maç var Yaprak Sokak’la.”

Mahalle futbol takımının kalecisiydi Hakan. Bayağı da iyiydi. “Ver de şu kitaba bir bakalım,” dedim. “Ama yine söylüyorum bak, bilmiyorum bu işi.”

“Benden daha iyisini yaparsın ne olsa,” dedi Hakan sevinçle.

“Günah benden gitti o zaman.” Aldım elime bir kurşun kalem, başladım metni rasgele doğramaya. Hakan’ın hiçbir bok anlamamasına rağmen ilgiyle beni izlemesi komiğime gitmişti. Kendimi tutamayıp güldüm. O gün ilk kez gü-lüyordum. Bir kolumu boynuna dolayıp sıktım. “Kardeşim benim.”

“Ne oldu ki?” diye sordu o da aval aval sırtarak.

“Yok bir şey. İşimize bakalım.”

Hakanlardan çıktuktan sonra Güzelyayla Apartmanı'na uzandım. Giriş katındaki dört numaralı daireden her zamanki gibi, gitarlardan çok makineli tüfekler tarafından üretilmişe benzer, bangır bangır bir müzik sesi yükseliyordu. Buranın kiracıları, uzun saçlı, küpeli ve kendilerini Erkin ve Koray ismiyle tanıtan iki delikanlıydı. Hesapta iki kişilerdi, ama evde her zaman, annemin deyimiyle “ne idüğü belirsiz, kızlı erkekli bir sürü zibidi” kalırdı. Komşularıyla sürekli çatışma halindeydi tipler. Şikâyetleri görünürde gürültüydü ama bana sorarsanız asıl dertleri bu gençlerin hayattan zevk aldığını düşünmeleriydi. Bence çok yanılıyorlardı. Bu Erkin ile Koray'ı çok gözlemiştim, sokakta yürürlerken, bakkalda kola içerlerken falan. Sürekli birşeyler konuşur ve neredeyse her sözcüğün ardından bir kahkaha patlatırlardı; çoğunlukla da kendi ağızlarından çıkanların. Birbirlerini ya da herhangi bir başka şeyi gerçekten anlamaya çalıştıklarını zannetmiyorum. Sadece salak salak gülüyorlardı. Kendilerini hep dışarıda bıraktıklarıyla tanımlayan insanlar böyledir. Bir tür uyuşturucu, alttan alta hep var olan sessizliği işitmelerini önleyen bir tür gürültüdür kahkaha onlar için. Gülmek, hayatla yüzleşmekten korur onları. Diyeceğim, kafası karışık, kayıp tiplerdi işte. Açıkçası hiç umudum yoktu bunlardan. Birkaç yıl ota boka gülüp ne kadar farklı olduklarını düşünecekler, sonra da “aslında” ne kadar farklı olduklarına inanmayı sürdürerek sefil bir orta sınıf hayatına adım atacaktardı.

Beklediğim gibi Kansız Celal ile Cemalettin'i apartmanın arka bahçesinde misket oynarken buldum. İkisi hiç ayrılmazlar zaten. Celal, kemik torbası derler ya, işte o türden bir çocuktur. Sağlıksız, bembeyaz bir suratı, cırtlak bir sesi, fırça gibi saçları vardır. Babası ilaçlama işi yapar. Neyi ilaç-